

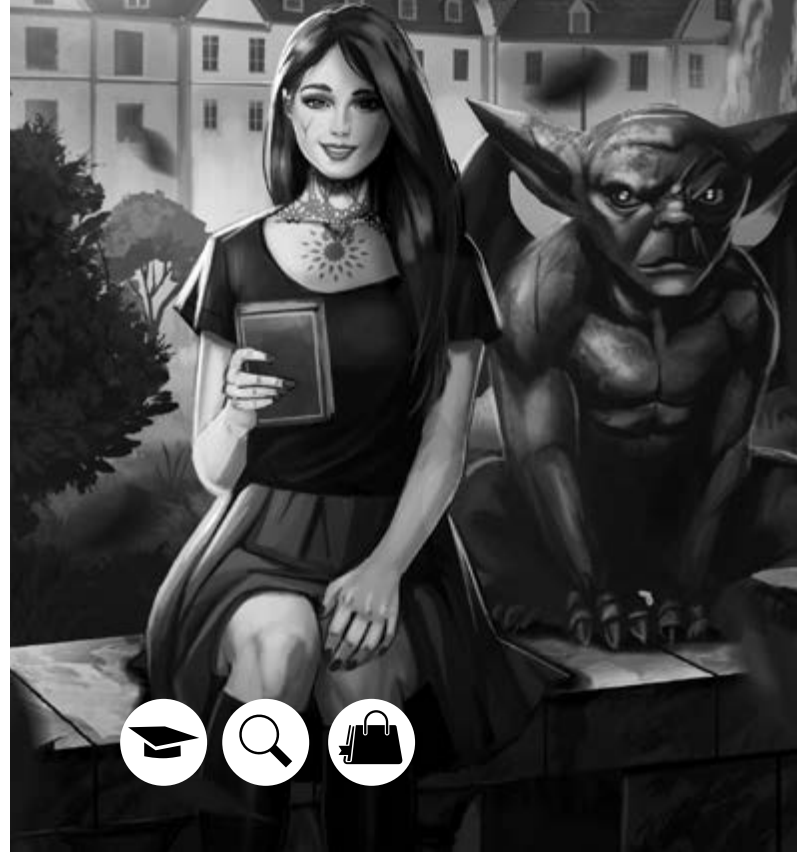
Lucie Tringelová Kaňová
Ztracená Múza

2026

Lucie Tringelová Kaňová

Ztracená Múza

Všem mým Múzám

Ztracená Múza

Vydal RODOKAB

588 51, Batelov

V roce 2026 jako svou 3. publikaci

V nákladu 1 500 ks

Vydání první

Text Lucie Tringelová Kaňová

Obálka – ilustrace Petr Štich

Grafické zpracování, sazba Martina Máta Nosková

Redaktor Tereza Kadečková

Redakce a korektura Dagmar Digma Čechová

Tisk CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

ISBN 978-80-909646-8-6

Prolog

Dvě malá chodidla se dotkla chladné podlahy, přes vlněné ponožky ji však nezáblo. Došla k vypínači, ozvalo se hlasité cvaknutí, ale tma zůstala. Nešlo o nic neobvyklého. Strejda běžně nadával na nefungující světla a říkal cosi o nových rozvodech. Nevěděla úplně, co to znamená, ale tušila, že to souvisí s tím, že v domě za horšího počasí často nefungovala elektrika.

Otevřela dveře. Z chodby zavanul nepříjemný průvan. Věděla, že se tu nesmí potulovat sama, ale zvědavost ji přemohla. Když usínala, ležela maminka vedle ní. Teď bylo její místo prázdné a teplo jejího těla z peřin dávno vyprchalo. Chvíli váhala. Postel působila mnohem lákavěji, ale skučící meluzína za okny ji děsila. Možná kdyby fungovala aspoň lampička, zůstala by. Místo toho se vydala chodbou dolů.

Opatrně ťapkala po schodech. Vábilo ji tlumené světlo svící a jasné hlasy rozléhající se přízemím. Hlas matky ji přinutil zastavit. Ze salonku, kde vždy svačili, se pootevřenými dveřmi ozývala hlasitá hádka. Teta Flo i strejda Rupert na maminku strašně

křičeli. I stará paní Whittová pronášela syčivě slova plná zloby. Působila jako had, který se chystá uštknout. Maminka však ječela taky, dokonce s takovou razancí, jakou u ní ještě nezažila.

Stála tiše v pruhu chabého světla a napjatě poslouchala. Věděla, že kdyby vstoupila dovnitř, hádka by natotata skončila. Ona však chtěla poslouchat. Ač nerozuměla všem těm rychle vysloveným větám a dospěláckým záležitostem, pochopila, že celý ten humbuk je kvůli Sibyle.

Všichni neustále opakovali, že Sibyla je výjimečná. Ten omílaný fakt ji štval a v malém hrudníčku se rozlévalo moře zlosti a závisti. Hádky neměla konce. Zima na chodbě ji přiměla vrátit se zpět do jejich pokoje. Usínala s myšlenkou na plán, jak udělat mamince radost.

Snídali v nezvyklé tichosti. Maminka jí oznámila, že odpoledne po svačině odjedou. Musela pak slíbit, že si celé dopoledne bude hrát se Sibylou a poslouchat chůvu. Neušlo jí, jak smutně a sklesle maminka vypadá. Věděla, že to je jen kvůli Sibyle, a v tu chvíli ji nenáviděla ještě víc.

Služebné, které tu o prázdninách zůstaly, měly naspěch. Podle zpráv v rádiu sem totiž mířila bouře. Nebyl čas příliš vnímat, okolo čeho se ochomýtá malé dítě, a tu krabici plnou velkých tlustých svíček brala jako znamení.

Maminka jí poprvé na jaře, když navštívily kostel, dovolila zkusit škrtnout sirkami. A taky ji nejednou poučovala, co všechno špatného by se kvůli malému plamínku mohlo stát. Místo aby ji to děsilo, probouzelo to v ní fascinovanou zvědavost.

Vzít krabičku zápalek bylo ještě snazší než nepozorovaně odnést pěkně těžkou svíci. Stejně snadno vzala z hracího pokoje i malý box s výkresy. Absolutně nikdo si jí v tom shonu a snaze všechno zabezpečit nevšímal.

Na půdu vyšla po rozvrzaných dřevěných schodech. Celou dobu čekala, že na ni odněkud jukne Sibyl, ale nestalo se. Prosmýkla se kolem několika velkých beden a dalšího harampádí. Zastavila se u krejčovské panny a položila svíčku na podlahu. Samotná Sibyl jí během tajných výprav do podkroví sdělila, že přesně pod tou pannou se nachází její postel.

Zlomila čtyři zápalky, než se jí podařilo úspěšně zapálit knot. Pamatovala si, že tato velká svíce vydrží svítit celou noc a ještě jí pak polovina zůstane. Když po svačině odjížděly, svíce odhořela sotva na dva prsty. Se Sibyl se loučila tak přátelsky a přirozeně, že později nikoho nenapadlo na ni ukázat prstem. Byla zkrátka roztomilým andílkem, u kterého nešlo snadno odhalit jeho druhou tvář.

Než se plamen svíčky dostal ke kupě výkresů, které ukradla ze Sibylina pokojíčku, padl na Oakhill soumrak a přihnala se větrná bouře bez deště.

Další den přišla ta hrozná zpráva a maminka se rozplakala a nebyla k utišení. Ona plakala s ní.

Nelitovala Sibyl ani ty ostatní mrtvé. Bylo jí líto těch krásných věcí a hraček, které shořely spolu s částí domu.

Naštěstí ji v kapse hřál malý poklad. Půjčila si ho bez dovolení a teď patřil jen jí.

„Dobré ráno. Je čas přivítat nový den.“ Zdravotní sestra položila táč se snídaní na stolek a otočila jej k posteli. Ležící jednadvacetiletá pacientka jen cosi zamumlala. „Sluníčko, prober se,“ pohládila ji po hlavě a všimla si její otupělosti. Poslední tři dny už komunikovala více, ale v noci trpěla zlými sny. Podle hlášení byla dnešní noc zase velmi nevladatelná, za což si vysloužila nejvyšší dávku medikamentů.

Sestra zkontrolovala obvazy na hlavě a prsty jí sjely ke krku. Opět si zaujatě prohlížela detailně zpracované tetování začínající pod ušním lalůčkem. Táhl se podél čelisti k bradě a zaujívalo plochu celé poloviny krku až ke klíční kosti. Z dálky vypadalo jako krajka, ale šlo o precizně vytvořený shluk teček a čárek. Tušila, že to muselo sakra bolet. Sama měla malou růži na kotníku a na nic většího neměla odvahy.

Opatrně přes tetování přejela. Cítila pomalý, ale pravidelný tep. Dívka otevřela unavené oči. Jasně

karamelový pohled, který přecházel od světlé do tmavě hnědé, zajiskřil poznáním.

„Je čas na snídani. Zkus to sama, a kdyby to nešlo, pomůžu ti, až oběhnu ostatní pokoje,“ usmála se na ni sestra a zmizela za dveřmi.

Nelly osaměla a trochu zmateně zírala do stropu. Rozhodně to nebyl strop v jejím pokoji ani kdekoliv jinde v jejich domě. Chtělo se jí čůrat. Pohnula se a s pohledem na stůl s talířem pochopila, že nevstane, protože je v nemocnici. V zorném poli uviděla pravou nohu v sádře. Plně se probrala z malátné rozespalosti. Zase ji začala bolet hlava.

Leží v nemocnici, protože měly autonehodu. Nepamatuje si na ni, ale ta vysoká mohutná sestra s milým úsměvem jí to sdělila. Včera? Předevčirem? Nevěděla. S jistotou si však pamatovala, že máma leží na ARO. Stabilizovaná, víc neřekli. Ale z vyhýbavých slov i pohledů pochopila, že je na tom mnohem hůř. Ujistili ji, že ji za mámou vezmou, jen co bude schopná vydržet vsedě. Nelly zkusila, jak na tom je, a vzpřímeně se posadila. Mžítka před očima, točící se hlava a bolest ji však vrátily do ležící polohy.

Zhluboka dýchala. Nahmatala ovládání postele a do sedu si pomohla technikou. Chleba s pomazánkou neurčitě barvy jí nakrájeli na malé jednohubky. Natáhla se pro první kousek. Strčila ho do úst a pomalu žvýkala. Její žaludek přijímal stravu rozpačitě. Zašklebila se, když jí sluneční paprsky zasvítily do očí. Venku to vypadalo na krásný den. Doufala, že bude lepší než včera.

Předchozí snídaneň nedopadla nejlépe. Zvládla půl krajíce a vypadalo to, že pokoří i zbytek, když se za oknem mihla ta tvář. Široké masité rty se přitiskly na sklo. Kulaté rudé oči se dívaly přímo na ni. Ani jednou nemrkly. Nelly se roztočil žaludek. Stihla odsunout talíř a pak se všude kolem rozprsklo to, co stihla pozřít. Sestra vzala celou situaci s klidem, zatímco Nelly celá vyděšená plakala a omlouvala se. Omlouvala se úplně za všechno. Za zvratky, za to, že není schopna si ani sama dojít na záchod, i za to, že brečí.

Váhavě si do úst vložila další kousek, pohledu do okna se vyhýbala. *Tvář za oknem? Hloupost*, namlouvala si. Ležela v pátém patře. Pravděpodobněji znělo, že usnula a opět ji přepadly noční můry. Trpěla jimi každou noc a jediné, co si další den pamatovala, byla ošklivá tvář démona.

Natáhla se po třetím kousku. *Jak víš, že to je démon?* zazvonila jí v hlavě jízlivá otázka. Nevěděla. Pamatovala si masité rty, plochý obličej a ty oči... Nasucho polkla. Lehce se nahnula, aby ústy dosáhla na brčko. Cucla si pomerančového džusu a soustředila se na vlastní prsty vykukující ze sádry. Žaludek spokojeně zavrňel a v pravé tváři jí nepříjemně táhlo a cukalo. Podle lékařů utrpěla kromě otřesu mozku i řezné rány v obličejí. Vložila si do úst další sousto a otřela si slzy. Hlava ji stále bolela a oteklá tvář se při jídle nepříjemně napínala.

Dokázala zůstat vzhůru téměř celé dopoledne. Schrupla si před obědem a pak během něj. Sekaná s bramborovou kaší nestála za to, aby u ní dlouze prodlévala. Probudila ji sestra.

„Mám pro tebe překvapení,“ tvářila se tajemně. Vytáhla z kapsy hřeben a začala jí upravovat zacuchané a několik dnů nemyté vlasy. Kvůli obvazům toho moc udělat nemohla, ale vypadala, že je s výsledkem spokojená. „Máš návštěvu.“

„Paulu?“ Nelly se rozzářily oči. „Nebo Meryl Howellovou?“ Sousedka nebo její zaměstnavatelka. Doufala, že to bude jedna z nich.

Sestra pokrčila rameny. „Tvoje babička,“ prozradila jí radostně. Vzápětí jí zapípal bzučák a ona pospíchala do vedlejšího pokoje. Ani si nevšimla, jak dívce ztuhly rysy.

Nelly sáhla po alarmu. Chtěla, aby se sestra vrátila a vysvětlila, o jakou babičku se jedná. Neznala totiž ani jednu. Plastová krabička jí však vyklouzla z ruky, přepadla přes postel a klepla o okraj konstrukce. Nelly si otřela zpcené dlaně do prostěradla a sáhla po kabelu. Hlavou jí vířily myšlenky jako splašené. *Žádnou babičku nemám. Kromě mámy nemám vůbec nikoho! Určitě jde o omyl.*

Žila jen s matkou. Absence rodiny jí byla vždy vysvětlována velmi mrzutě, roztrpčeně či zkroušeně a nejednou rozhovory na toto téma vedly k hádce. Otec je údajně opustil a neměla ani jednu jeho fotografii. Když si ve dvanácti vyškemrala a vybrečela rodný list, patřičná kolonka zela prázdnotou. Velkou

hádku nakonec obřečly obě. O svých rodičích matka tvrdila, že děda zemřel, když byla malá, a s babičkou neměla nikdy idylický vztah. A ve chvíli, kdy ji nejvíce potřebovala, se jejich cesty rozešly nadobro.

Nelly zastavila prst nad tlačítkem. Autonehoda. Obraz, nebo spíše jen odraz vzpomínky, jí prolétl hlavou a ona ho nedokázala zachytit. Opět ji rozbolela hlava. Měla snad babička nebo zmínka o ní předcházet autonehodě? Nepamatovala se, že by poslední dny na kohokoliv ze své neexistující rodiny myslela, natož aby o nich mluvila. Jenže taky měla v hlavě velkou prázdnou díru a do ní spadlo všechno, co se týkalo nehody.

Nečekaně se otevřely dveře. Dovnitř vcupitala malá podsaditá žena s pohledem upřeným na Nelly. Krátké hnědé vlasy měla ve vlnách úhledně učesány a rty namalované výraznou růžovou. Rozběhla se k dívce na posteli.

„Děvenko drahá. Co jsme se tě nahledali a navzpomínali! Tolik let.“ Chytila něžně Nelly za tváře a začala ji líbat na holou kůži i obvazy. Mezi jednotlivými polibky sdělovala, jak moc je ráda, že ji konečně našla.

Dívka na posteli byla naprosto konsternovaná. Hledali? Vzpomínali? Nic z toho, co dotyčná povídala, neodpovídalo verzím, o kterých mluvila matka.

„Tak.“ Žena se usmála a setřela z pravé tváře otisk rtěnky. „Nevypadá to dobře, ale bude to v pořádku,“ sdělila a pohlédla ji po krku. Nelly předpokládala, že mluví o její tváři. Ani ji nenapadlo, že má na mysli

tetování. „Udělala jsi chybu. Nic si nevyčítej. Elizabeth tě zřejmě správně nevyškolila a tohle je výsledek. Inu, nevadí. Napravíme to. Nemusíš mít strach, postaráme se o tebe. Jen nesmíš propadat panice a skepsi,“ poplácala ji konejšivě po ruce.

Nelly neměla příležitost cokoliv říct, protože dotyčná stále jen mluvila, jako by uklidňovala malé dítě. Ona zatím netrpělivě čekala, až se konečně dostane ke slovu. Otázek měla spoustu.

„Můžeš se na nás ve všem spolehnout. Je mi velmi líto, co se stalo Elizabeth...“ Žena plachtivě vytáhla z kabelky bělostný kapesník a otřela slzy z koutků očí. Dívka si nedokázala nevšimnout, že kabelka i tmavý kostýmek rozhodně nejsou tuctovou konfekcí.

Odhodila stranou všechny zdvořilosti. „Co je s mámou?!“

Žena jí soucitně stiskla ruku. Nestačila však nic říct, protože se z chodby ozval křik. Nelly nerozuměla slovům, ale rozzlobenost a povýšený ženský tón byly zřetelné.

Údajná babička, sedící na okraji postele, si povzddechla a opět zašátrala v drahé kabelce. „Je tu mnohem dřív, než jsem čekala,“ pronesla spíše pro sebe. „Nebudeš to s ní mít jednoduché. Ale není tak špatná, jak by se na první pohled mohlo zdát, pamatuj na to,“ sdělila Nelly důrazně. „Nebudu jí stát v cestě. Kdybys měla jakékoliv pochyby nebo ses v její společnosti necítila nejlépe, obrať se na mě. Kdykoliv.“ Ukázala Nelly vizitku a pak ji schovala do šuplíku ve

stolku. Naposled ji políbila a rychlými kroky odešla. Zůstala po ní jen výrazná vůně parfému.

S jejím odchodem se panovačný hlas rozléhající se po chodbě přiblížil.

Nelly zašátrala v šuplíku. Vizitka se zlatým písmem obsahovala jméno, adresu a telefon. „Victoria Lovelyová,“ převalila slova na patře. Kadence stížností a výhrůžek na chodbě utichla. Schovala vizitku zpět a dveře se opět otevřely. Nelly spadla čelist.

Dlouhými pružnými kroky k ní kráčela vysoká žena v doprovodu lékaře. Tamta možná byla, možná nebyla její babičkou. Ale tahle jí byla zcela určitě.

